

Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie 2014
vative Studentforbund sitt forslag for å vinne ungdommen over på ja-siden i EF kampen, kom fram i en artikkel i Nationen torsdag (21. 11. 91)

Jeg er leder i Norges bygdeungdomslag og jeg mener det er nedvurdering av ungdom å tro at ungdom er så lett-kjøpte at det bare er å gi dem billig øl, så blir de positive til EF. Norges Bygdeungdomslag tror ungdommen er mer bevisste enn Høyres Hovedorganisasjon og NHO later til å tro. Norges Bygdeungdomslag har et mer positivt syn på ungdoms egen demmekraft, enn dette oppslaget vitner om. De fleste ungdommer er faktisk opptatt av andre verdier,

DÅRLIG ARGUMENT? «EF-priser» på øl er ikke nok til å få ungdommen til å stemme ja til EF, mener innsenderen.

og er i stand til å ta egne og godt begrunnede standpunkt. Dette er en vanvittig holdningskampanje. Høyre og næringslivet burde holde seg for god til å sponse så spekulative holdningskampanjer overfor ungdom.

Hva slag demokratiprinsipper vitner dette om? Det er søkt i en EF debatt å «kjøpe» seg støttespillere.
Sigrid Hjørnegård
Norges Bygdeungdomslag, Oslo

101058

lium

å se som en klamp er blitt tildelt av

k forunder samfun-

er moteriktig for ik på mennene, skal nne tillate seg å se amp om foten, som kvinnekjønnen urett- av Skaperen! Kvin- i våre dager får det isverdig å sette hen- jønn høyere enn alt religionen, høyere doseres, er et egen- - At er på veg- nn ma.. forherliger ke denne utpregete orkastelig.

angelium rammer så nnene x rammer først og fremst, bar- For et fattigslig, ja, ! Og hvor tvers

Kåre Lassen
Bergen

Supplement til en bokanmeldelse

Ivar Johansens omtale av Kjell Fjertofts bok trenger en liten korreksjon og noen tilføyelser.

Når det hevdes at norsk presse ikke holdt mål i 1940 må man ha for øye at Administrasjonsrådet ønsket at norske aviser skulle komme ut. Rådet ga nemlig Tidens Tegn et lån på 100.000.- en nett sum dengang - for at bladet skulle bli istand til å fortsette. På den annen side kan ikke Dagbladet unnskyldes med tysk press når de i lederen 27. 4. 40 roste Terboven. Samme avis hadde også i sine ledere 22. 4. og 25. 4. 40 et innhold som var til betydelig støtte for Norges fiende. Se her redaktør Werner Erichsens vitneprov i Aadahl-saken. «På aktørs spørsmål om ikke pressens folk straks skulle ha nektet å skrive tysk propaganda svarte vitnet at det i begynnelsen ikke var tale om å ta inn annet enn forordninger. Propaganda ble først aktuelt på et senere tidspunkt.» Sommeren 1940 takket forøvrig de fleste Oslo-aviser ja til å besøke Goebbels.

Anmelderen har helt rett i at det ikke var mange som klarte å holde hodet klart. Sannheten er vel at Norge hadde bare en konsekvent motstands-mann, nemlig overlege Johan Scharffenberg. Mens mange samfunnsstøtter, kirkeleder og høyesterettsjustitiarius strakk seg utrolig langt i å bistå tyskerne, vaket aldri overlege Scharffenberg. Hans styrke og moral kom også tilsyne

OPPLYSSENDE: De som ønsker å sette seg inn i hva som faktisk skjedde i 1940 er nødt for å skaffe seg Kjell Fjertofts (bildet) bok. (NTB-arkivfoto)

etter at den annen verdenskrig var slutt. Han hevdet konsekvent at det var regjeringen Nygaardsvold og Arbeiderpartiet som hadde skylden for 9. april. Kanskje var det for dette standpunkt at heller ikke overlegen unngikk å bli stemplet som nazist.

I anmeldelsen savner jeg omtalen (side 21 i boken) av den kollektive hukommelsessvikt som rammet Statsminister Nygaardsvold og statsrådene Koht og Ljungberg under Skanckesaken i november 1947. Alle tre benektet å ha sett kapitulasjonsavtalen fra juni 1940, tiltross for at det like etterpå ble dokumen-

tert at de hadde satt sine initialer på den. Ifjor avlivet Fjertoft myten om «Elverumsfullmakten.» I årets bok erklæres enkelte faghistorikeres påstand om fortsatt krig etter 10. 6. 40. som død og maktesløs.

«En historikers oppgave er ikke å kle på, men å kle av» uttalte professor Jens Arup Seip en gang. Kjell Fjertoft har konsekvent fulgt denne oppskrift.

De som ønsker å sette seg inn i hva som faktisk skjedde i 1940 er nødt for å skaffe seg Fjertofts bok.

John Sand

Leserbrar i Morgenbladet Onsdag 27. november 1991

Eksportrådets relevans

satsen vært en helt annen. Videre skal man også være klar over at idag, til mitt kjennskap, er det kun Norge som har dette eksportrådskonseptet. Sverige hadde noe lignende, men har gått bort fra det. Det svenske Eksportrådet opererer nå som et profittsenter. Med andre ord, om svensk industri tror at de har noe av betydning å tilby, så er de beredt til å betale. Om ikke, så: «No cure, no pay.»

to byråkrater sittende i sine ambassader og skal såkalt assistere sitt lands industri.

Jeg er overbevist om at den lille relevans/funksjon Eksportrådet har, kunne med lethet blitt tatt hånd om av én, maksimum to, personer i tilknytning til ambassaden.

Nei, hva Norge skulle gjøre er å ta de penger som idag sløses på Eksportrådet og gi som assistanse til entrepre-

konfronteres med den potensielle kunde i de respektive land, overtale ham til å kjøpe produktet. Dette vil i sin tur lede til produksjon og arbeidsplasser på hjemmebane.

Glem ikke: Ingenting verd til nevne skjer medmindre noen selger noe til noen.

Derfor, om norsk eksport skal lykkes,

man ser på det antall på eksportrådene og dette er, som sagt, norsk industri. Den assistanse noen kan n tar ens produkter, vice og går direkte med den potensiell- re viser ham om at er verd mere enn ar å kjøpe det. dere, la meg med en